

PARAULA I VIDA

Hosanna a Crist, que venç i regna des de la Creu!

L'Església vol que el final de l'any litúrgic que s'escau aquest diumenge sigui un cant de glòria a Jesucrist, el Rei de l'univers, que recapituli tot l'any litúrgic i la vivència del Misteri pasqual de Crist, el Salvador de tota la humanitat. «Hosanna a Jesucrist!», cridem els seus seguidors el diumenge de Rams o de la Passió. **Hosanna** significa «Veni a ajudar-nos!», «Donem-nos la salvació!». Era i és una pregaria de súplica i un crit de lloança a Déu. Ho van proclamar els infants dels hebreus i ho continuem fent nosaltres: supliquem i lloem el Rei de tot l'univers i de la història, el que dóna la vida en rescat de tots els homes i dones del món. I fou aquest crit de lloança i de victòria el que acompanyà i sostingué la fe de molts màrtirs en les persecucions: Visca Crist Rei! Cantem-ho també avui nosaltres amb el conegut i antiquíssim cant de les «*Laudes Regiae*» de la litúrgia papal, «*Christus vincit...*», dedicades al Senyor: «Crist venç, Crist regna, Crist impera, Crist ahir i avui, i per sempre!».

Aquest Jesús que venç, regna i impera, no ens equivoquem, ho fa des

de la Creu. Amb la seva humiliació, ja que «*es va fer no res, s'abaixà i es féu obedient fins a la mort i una mort de Creu, i per això Déu l'ha exalçat*» (Fil 2,7.9). Aquest Jesús Rei ens diu: Vine amb Mi, segueix-me fins a donar la teva vida com Jo, estima molt, del tot; el meu Pare no t'abandonarà mai, ni que t'arribés una gran creu com la meva... No t'espantis per les creus que trobaràs. Jo he vençut el món. Després de Mi, qui mori amb fe i confiança, viurà; qui estimi, no quedarà oblidat; qui demani perdó, serà sempre escoltat; per a tots he anat a preparar-vos estada eterna... Així ens vol atreure Jesús Salvador al llarg de tot l'any, en l'Eucaristia i en la vida quotidiana, en el servei i en els gestos més insignificants d'amor. Tot això ho recordem amb agraïment i acció de gràcies en el diumenge darrer de l'any litúrgic. Diguem-li també nosaltres, sense vergonya, amb amor agraït: Hosanna, Senyor! Gràcies per la teva mort redemptora! Recordat de nosaltres, salva'ns i dóna'ns vida per sempre!

Tots els nostres sofriments Jesús se'ls fa seus, i els omple de llum i de sentit: sofrir amb amor, és vèncer. I anar donant la pròpia vida per amor,

és regnar, és viure-la de debò. Servir serà regnar. Potser aquestes veritats xoquen amb la manera de veure les coses que bastants tenen, ofegats en una nova mentalitat pagana, on compten poc les persones i molt en canvi el tenir i l'individualisme. Reaccionem! No podem plegar-nos a una vida sense fe i sense amor, oblidant-nos de Déu i del pròxim. Ens cal «acollir el Regne de Déu», «entrar en aquest Regne», que ja és enmig nostre...

Avui el Senyor ens atreu, de nou, cap a una gran lliçó: la del seu amor fins a l'extrem. I un amor que durarà sempre, que és etern i que farà justícia als pobres i als qui en aquest món han sofert les injustícies. Una lliçó que només s'aprèn i es va entenent, en la mesura que es va practicant.

Ningú com Jesucrist no ens ha estimat mai tant, sense condicions, refent-nos de les nostres ferides i pecats, obrint per a nosaltres el camí de l'esperança i de la vida. I sabem que només des de Crist, l'home nou, s'esclareix el misteri de la persona i s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort (cf. GS 22).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Exposició sobre la Catedral i Puig i Cadafalch a La Seu d'Urgell

A la sala la cuina-Centre Cultural les Monges de La Seu d'Urgell, es pot visitar l'exposició «Una nova catedral? Puig i Cadafalch i les restauracions de la Catedral d'Urgell al segle XX».

El Bisbat d'Urgell ha col·laborat com a entitat organitzadora de l'Any, juntament amb altres com el Museu Diocesà d'Urgell, la Diputació de Lleida, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, el Consell Comarcal de l'Alt Urgell, l'Ajuntament de La Seu d'Urgell, la Biblioteca de Sant Agustí i l'Institut d'Estudis Comarcals de l'Alt Urgell. L'exposició fa un repàs de l'evolució arquitectònica de la Catedral al s. XX, i mostra les restauracions que s'hi van dur a terme, i el canvi de filosofia del monument.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Una opció per l'amor més gran

L'opció cristiana és una opció per l'amor més gran, per créixer cada vegada més en l'amor, per fer de la vida un aprenentatge constant per estimar més i millor, però, a la vegada, també és l'opció pel pensament, pel pensament, per la reflexió. Déu és amor, però també és paraula, raó. El cristianisme és la religió de l'amor, però a la vegada, és la religió del logos, però d'un logos que se sotmet a l'amor.

No s'arriba a la fe únicament fent una reflexió profunda. La fe no és mai la conclusió lògica d'una meditació sobre el sentit de l'existència o el miste-

ri de la realitat. Sant Agustí, per exemple, va cercar, durant anys una resposta. Durant decennis, la seva ànima conegué la inquietud existencial de la recerca. És veritat que, sense aquesta última, mai no hauria trobat res. Amb tot, hi ha algú o alguna cosa diferent que finalment el va ajudar. Confiant-se només en les seves soles forces, no s'arriba al do de la fe. Cal que es produeixi o passi alguna cosa: ser tocat per Déu i la seva Paraula. Aquesta és la font de la fe: el trobament amb Déu i la seva Paraula.

No és, tampoc, simplement de la nostra experiència que brolla la fe. No és meditant sobre l'expe-

riència de ser un mateix o de ser en relació amb els altres o amb el món que de mica en mica arribem a la conclusió que la fe dóna sentit a tot. L'experiència, en si mateixa, allò que un hi troba i un hi viu, per profunda i abassegadora que sigui, no porta espontàniament a la fe. Neix de l'escolta, no prové de la reflexió teòrica, ni d'una experiència autònoma. Segueix l'escolta. Quelcom sobrevé. Algú parla al cor, toca la seva oïda i obre el seu cor.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

¡Hosanna a Cristo, que vence y reina desde la Cruz!

La Iglesia quiere que el final del año litúrgico que celebramos en este domingo sea un canto de gloria a Jesucristo, el Rey del universo, que recapitule todo el año litúrgico y la vivencia del Misterio pascual de Cristo, el Salvador de toda la humanidad. «¡Hosanna a Jesucristo!», clamamos sus seguidores el domingo de Ramos o de la Pasión. **Hosanna** significa «¡Ven a ayudarnos!», «¡Danos la salvación!». Era y es una oración de súplica y un clamor de alabanza a Dios. Lo proclamaron los niños de los hebreos y lo seguimos diciendo nosotros: suplicamos y alabamos al Rey del universo y de la historia, el que da la vida en rescate por todos los hombres y mujeres del mundo. Y fue ese grito de alabanza y de victoria el que acompañó y sostuvo la fe de muchos mártires en las persecuciones: ¡Viva Cristo Rey! Cantémoslo también hoy nosotros, con el conocido y antiquísimo canto de las «*Laudes Regiae*» de la liturgia papal, «*Christus vincit...*», dedicadas al Señor: «¡Cristo vence, Cristo reina, Cristo impera, Cristo ayer y hoy, y por siempre!».

Este Jesús que vence, reina e impera, no nos equivoquemos, lo hace desde la Cruz. Con su humillación, ya que «se despojó de sí mismo, se humilló a sí mismo hecho obediente hasta la muerte y una muerte de Cruz, y por eso Dios lo exaltó» (Fil 2,7.9). Este Jesús Rey nos dice: Ven conmigo, sígueme hasta dar tu vida como Yo, ama mucho, del todo; mi Padre no te abandonará jamás, ni que te llegara una gran cruz como la mía... No te asustes por las cruces que encontrarás. Yo he vencido el mundo. Después de Mí, quien muera con fe y confianza, vivirá; quien ame, no quedará olvidado; quien pida perdón, será siempre escuchado; para todos he ido a preparar una estancia eterna... Así nos quiere atraer Jesús Salvador a lo largo de todo el año, en la Eucaristía y en la vida cotidiana, en el servicio y en los gestos más insignificantes de amor. Todo esto recordamos con agradecimiento y acción de gracias en el domingo último del año litúrgico. Digámosle también nosotros, sin ocultarnos, con amor agradecido: ¡Hosanna, Señor! ¡Gracias por tu muerte redentora! ¡Acuérdate de nosotros, sálvanos y danos vida para siempre!

Todos nuestros sufrimientos Jesús los hace suyos, y los llena de luz y de sentido: sufrir con amor, es vencer. E ir dando la propia vida por amor, es reinar, es vivirla de verdad. Servir será reinar. Quizás estas verdades chocan con la manera de ver las cosas que bastantes tienen, ahogados en una nueva mentalidad pagana, donde cuentan poco las personas y mucho en cambio el tener y el individualismo. ¡Reaccionemos! No podemos plegarnos a una vida sin fe y sin amor, olvidadizos de Dios y del próximo. Necesitamos «acoger el Reino de Dios», «entrar en este Reino», que ya está entre nosotros...

Hoy el Señor nos atrae, de nuevo, hacia una gran lección: la de su amor hasta el extremo. Y un amor que durará siempre, que es eterno y que hará justicia a los pobres y los que en este mundo han sufrido las injusticias. Una lección que sólo se aprende y se va entendiendo, en la medida en que se practica. Nadie como Jesucristo no nos ha amado nunca tanto, sin condiciones, rehaciéndonos de nuestras heridas y pecados, abriendo para nosotros el camino de la esperanza y de la vida. Y sabemos que sólo desde Cristo, el hombre nuevo, se esclarece el misterio de la persona y se ilumina el enigma del dolor y de la muerte (cf. GS 22).

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Inauguració de la restauració de la façana de Santa Maria d'Almatà

En acabar la Missa solemne del Sant Crist de Balaguer, el dia 9 de novembre, va tenir lloc la inauguració de les obres de restauració de la façana romànica de l'església de Santa Maria d'Almatà, que forma part del Santuari-Basilica.

L'arquitecte que ha dirigit l'obra, Sr. Amadeu Matosas, va felicitar els presents per poder veure acabat un projecte que es va iniciar el 2009, i que s'ha dut a terme en tres fases. Va explicar que s'ha rehabilitat la coberta i posteriorment es va adequar l'entorn immediat, gràcies a retirar una mica l'hort de les Germanes Clarisses, permetent la urbanització de l'accés i de l'entorn proper. En una tercera fase s'han restaurat les façanes principal i lateral, ambdues romàniques, que encara resten dempeus. També s'ha recuperat el rosetó, tapiat fa més de 300 anys. La restauració de la pedra —molt degradada pel pas del temps i per les vicissituds del temple— ha estat supervisada pel Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, representat a l'acte pel Sr. Pere Rovira, i realitzada pel restaurador Sr. Ramon Solé, que també va ser-hi present.

El Sant Crist de Balaguer és un santuari que des de fa segles ha estat un lloc d'oració i de veneració per part dels balaguerins, com va destacar Mons. Joan-Enric Vives, i la recuperació d'aquesta façana i d'aquesta porta ens fa pre-

sents les persones que fa 800 anys articulaven la seva vida a l'entorn d'aquest temple, del que avui només queden restes: una part de l'edifici actual del Santuari és d'origen romànic, del qual queden només les zones restaurades, on hi havia la porta que donava a orient, i la que donava al Pla d'Almatà. Va agrair la tenacitat de Mn. Pau Vidal, Rector del Santuari i de l'arquitecte per aconseguir un racó molt bonic en un espai abans mal aprofitat. Va recordar que les orientacions al sol de ponent de les esglésies tenen un simbolisme important: «orientar-se, trobar la llum d'orient, i l'o-

bertura de la porta de ponent, ens porta cap a la llum».

Mn. Pau Vidal va dir unes paraules, també, en les que va recordar el Bisbe i el Comte d'Urgell, que al s. XI van construir el temple i les persones que al llarg de segles s'hi van vincular i van construir la seva vida: «aquí la comunitat cristiana de Balaguer, durant més de dos segles, hi tingué la seva casa d'adoració, hi batejà els seus fills en la fe en Jesucrist i formaven una nova família els joves balaguerins». També va recordar la Sra. Maria Mata, que en el seu testament es recordà del Santuari i gràcies a la qual ha estat possible aquest tram final de restauració.

Al segle XVII, a causa de la gran devoció cada dia més creixent pels miracles que feia el Sant Crist, s'eixamplà el temple i es posà sota l'advocació de la venerada imatge. A finals del segle XVIII es va aixecar la volta de la nau principal i es va construir el cambril per al Sant Crist. Durant les primeres dècades del segle XX es construï la façana i la portalada actual. L'any 2016 va ser designat Basílica Menor per part del Sant Pare i durant la festa del Sant Crist es va celebrar la missa d'Acció de Gràcies, amb una assistència massiva de fidels.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

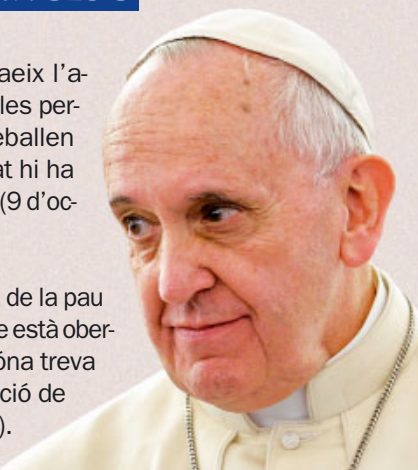

@Pontifex: «Fem que Internet sigui un lloc segur i ric en humanitat per als menors, una xarxa que no empresona sinó que ajuda a créixer» (8 d'octubre).

@Pontifex: «El Rosari és una síntesi dels misteris de Crist: els contemplem amb Maria, que ens dóna la seva mirada de fe i d'amor» (8 d'octubre).

@Pontifex: «Si t'envaeix l'amargor, creu en totes les persones que encara treballen pel bé: en llur humilitat hi ha la llavor d'un món nou» (9 d'octubre).

@Pontifex: «La recerca de la pau és una feina que sempre està oberta, un deure que no dóna treva i que exigeix la dedicació de tothom» (10 d'octubre).

Formació dels catequistes d'Urgell

Els catequistes de la diòcesi d'Urgell van celebrar la seva trobada anual de formació en l'inici de curs, el dissabte 4 de novembre, en una jornada que fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, al Seminari Diocesà de La Seu d'Urgell. La ponència principal va anar càrrec de Mn. Norbert Miracle, professor de Teologia a l'Ateneu Sant Pacià, Delegat d'Ensenyament de Tarragona i Rector del Seminari Major Interdiocesà, sobre «El Déu dels cristians».

La sala d'actes del Seminari va quedar plena: més de 100 catequistes, laics i sacerdots, de diferents punts de la diòcesi. L'acte va començar amb la salutació inicial de Mons. Vives i del Delegat de Catequesi, Mn. Antoni Elvira, el qual va donar la benvinguda als assistents i va recordar les properes cites de formació, a Lleida, i va encoratjar els catequistes ja que «fan ressonar la Paraula de Déu en els altres, però també en la seva pròpia vida». Amb la pregària del catequista va iniciar la jornada pròpiament.

Mons. Vives va assenyalar el gran valor de trobar-nos i enfortir la comunió, ja que la Jornada de Catequistes és un moment intens de trobada de comunió en una mateixa missió. Hem de saber ajudar a fer comprensible la fe als qui vénen rere nostre, i posà l'exemple del diaca Felip segons els Actes dels Apòstols. Recollint el temari del proper Sínode, proposà aprofundir en l'acompanyament dels infants i joves, i de les seves famílies, des de la catequesi. «Hem de demanar ajuda a Déu perquè ens doni la gràcia de ser instruments seus; fer de catequista és una vocació, una crida de l'Esperit Sant que ens fa missioners per difondre i explicar la Paraula de Déu». També l'Arquebisbe parlant de la paràbola del sembrador animà els catequistes en la seva tasca: «aquesta parà-

bola ens ensenya a sortir de nosaltres, ja que el resultat del que sembla el catequista sovint no ho acaba veient ell potser». Encoratjà a entrar en les noves tecnologies tan valorades pels infants i joves i a utilitzar-les per difondre el missatge de Jesucrist, cercant de fer-ho en els locals parroquials, més que en les escoles.

Mn. Norbert Miracle va voler donar respostes a les preguntes de qui és el Déu dels cristians, de si tots en diferents religions creiem en un mateix Déu o no. Per a ell, la paràbola del sembrador és una al·legoria de la transmissió del tresor de la fe. Un tresor que primer ha de transmetre primordialment la família cristiana, però alhora l'Església

—que va sumant— també ho ha de fer de manera molt important a través de la catequesi. La catequesi és justament la transmissió d'aquest tresor de la fe. Perquè la fe és una resposta de l'ésser humà al Déu que es revela: «en l'ésser humà hi ha un desig de Déu, l'home és un ésser religiós. Som capaços de Déu i Déu és i ha entrat en relació amb nosaltres. És a través d'aquesta experiència que els grans catequistes, com Sant Pau, veuen que es pot començar a dialogar». I va passar a destacar els grans trets de Déu, Pare de Nostre Senyor Jesucrist i dador de l'Esperit Sant. Déu de misericòrdia i amor. Déu que sempre acompanya el seu poble.

La celebració de la missa a la Capella del Seminari, amb l'enviament missioner dels catequistes per part de l'Arquebisbe i un dinar de germanor a la Residència de la Sagrada Família d'Urgell van culminar la jornada.

X Jornades de Formació per a Catequistes a Lleida

Els catequistes d'Urgell van participar entre el 17 i el 19 de novembre en les X Jornades de Formació, convocades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears que es van celebrar a Lleida, a l'Acadèmia Mariana.

El divendres, a la tarda, es féu la presentació de les jornades, en l'acte d'inauguració, en el que va ser present el Bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez, que donà la benvinguda als assistents a Lleida. Després la jornada començà amb la ponència del Director del SIC, Mn. Joan M. Amich. Durant el dissabte es portà a terme el gruix dels tallers i les conferències de formació, com la que portà a terme el Bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Antoni Vadell. Entre els tallers n'hi va haver sobre la Bíblia i l'acompanyament dels joves, l'acompanyament en el creixement dels adults que descobreixen la fe, dels joves en moments de sofriment, o acompanyament a partir de la religiositat popular, entre d'altres. La formació i la convivència acabà el diumenge, amb la celebració de l'Eucaristia a la Catedral de Lleida.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3,52-56 / Lc 21,1-4]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); sant Basileu, bisbe i màrtir; beat Ramon Llull, màrtir, terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Dimarts [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11]. Sant Ruf, màrtir; sant Mansuet, bisbe i màrtir; sant Jaume de Màrchia, prevere fran-

ciscà; santa Caterina Labouré, verge paüla.

29. ■ Dimecres [Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Sl: Dn 3,62-67 / Lc 21,12-19]. Sant Sadurní o Serni, bisbe de Tolosa de Llenguadoc, i mr.; St. Demetri, mr.; Sta. Il·luminada, vg.

30. ■ Dijous [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

DESEMBRE

1. ■ Divendres [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. ■ Dissabte [Dn 7,15-27 / Sl: Dn 3,82-87 / Lc 21,34-36]. Sant Sil-

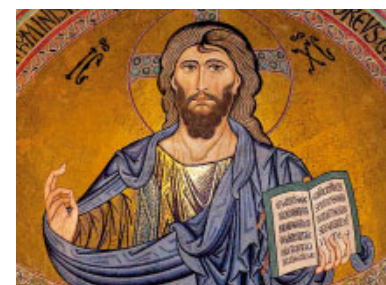
và, bisbe; beata Maria Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Is 63,16b-17.19b;64,2b-7 / Sl 79 / 1C 1,3-9 / Mc 13,33-37]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prevere jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; santa Magina, mr.

Jesucrist, rei de tot el Món

COMENTARI

Crist és rei d'un regne de justícia, de pau i d'amor

Pantocràtor (s. XII) mosaic bizantí de la catedral de Cefalú (Sicília, Itàlia)

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Això diu el Senyor Déu: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia.» I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu us diu això: «Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits.»

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,20-26.28)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist, cadascun al moment que li correspon: Crist el primer; després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu, que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,31-46)

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra. Després el Rei dirà als de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar; quan tenia set, em donàreu beure; quan era foraster, em vau acollir; quan em veïreu despulat, em vau vestir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó, vinguéreu a veure'm. Els justos li respondran: Senyor, quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despulat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us? El Rei els respondrà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi. Després dirà als de la seva esquerra: Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar; quan tenia set, no em donàreu beure; quan era foraster, no em vau acollir; quan em veïreu despulat, no em vau vestir; quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar. Ells li respondran: Senyor, quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despulat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vos? Ell els contestarà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi. I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Esto dice el Señor Dios: «Yo mismo buscaré mi rebaño y lo cuidaré. Como cuida un pastor de su grey dispersa, así cuidaré yo de mi rebaño y lo libraré, sacándolo de los lugares por donde se había dispersado un día de oscuros nubarrones. Yo mismo apacentaré mis ovejas y las haré reposar —oráculo del Señor Dios—. Buscaré la oveja perdida, recogeré a la descarriada; vendaré a las heridas; fortaleceré a la enferma; pero a la que está fuerte y robusta la guardaré: la apacentaré con justicia». En cuanto a vosotros, mi rebaño, esto dice el Señor Dios: «Yo voy a juzgar entre oveja y oveja, entre carnero y macho cabrío».

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,20-26.28)

Hermanos: Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre vino la resurrección. Pues lo mismo que en Adán mueren todos, así en Cristo todos serán vivificados. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después todos los que son de Cristo, en su venida; después el final, cuando Cristo entregue el reino a Dios Padre, cuando haya aniquilado todo principado, poder y fuerza. Pues Cristo tiene que reinar hasta que ponga a todos sus enemigos bajo sus pies. El último enemigo en ser destruido será la muerte. Y, cuando le haya sometido todo, entonces también el mismo Hijo se someterá al que se lo había sometido todo. Así Dios será todo en todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,31-46)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga en su gloria el Hijo del hombre, y todos los ángeles con él, se sentará en el trono de su gloria y serán reunidas ante él todas las naciones. Él separará a unos de otros, como un pastor separa las ovejas de las cabras. Y pondrá las ovejas a su derecha y las cabras a su izquierda. Entonces dirá el rey a los de su derecha: "Venid vosotros, benditos de mi Padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme". Entonces los justos le contestarán: "Señor, ¿cuándo te vimos con hambre y te alimentamos, o con sed y te dimos de beber?; ¿cuándo te vimos forastero y te hospedamos, o desnudo y te vestimos?; ¿cuándo te vimos enfermo o en la cárcel y fuimos a verte?". Y el rey les dirá: "En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis". Entonces dirá a los de su izquierda: "Apartaos de mí, malditos, id al fuego eterno preparado para el diablo y sus ángeles. Porque tuve hambre y no me disteis de comer, tuve sed y no me disteis de beber, fui forastero y no me hospedasteis, estuve desnudo y no me vestisteis, enfermo y en la cárcel y no me visitasteis". Entonces también estos contestarán: "Señor, ¿cuándo te vimos con hambre o con sed, o forastero o desnudo, o enfermo o en la cárcel, y no te asistimos?". Él les replicará: "En verdad os digo: lo que no hicisteis con uno de estos, los más pequeños, tampoco lo hicisteis conmigo". Y estos irán al castigo eterno y los justos a la vida eterna.»

La secció cp. 33-37 d'Ez anuncia la restauració del desterrat Israel. Recordant-ne la causa, pronuncia oracle d'amenaça (v. 8s) contra els pastors del ramat de Déu que, en comptes de pasturar-los, es pasturen a ells mateixos.

El missatge es completa amb oracle de salvació. Jo mateix, el Senyor, buscaré les meves ovelles i les faré pasturar. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat.

Jesús, Bon Pastor, ho fa real: Reconec les meves ovelles i elles em reconeixen; i dono la vida per elles. Encara tinc altres que no són d'aquest ramat: també les he de conduir (Jn 10,14s).

L'últim tema de 1Cor és l'esperança cristiana en la Resurrecció.

De la «fe en Crist mort i ressuscitat» es passa a «l'esperança en la pròpia resurrecció del cristià» per la comunió del cristià amb Crist (1Te 4,14).

Pau recorda que Crist ha ressuscitat d'entre els morts. Però precisant que ha ressuscitat com a primícia d'entre els morts: és a dir, com a «cap» d'un «cos» del qual per la fe i el baptisme esdevenim membres.

La solemnitat d'avui s'entén com a cloenda de l'Any Litúrgic. La formulació «reial» és imatge que expressa veritats-clau de la nostra fe.

El Regne que som cridats a prendre'n possessió és universal (per a tot el món), i etern (perdura fins entrar a la meta-història); de veritat i de vida (per a ser viscut i no només sabut); de santedat i de gràcia (només acollint la gràcia creixem en la santedat); i sobretot de justícia, d'amor i de pau (amb el seu test decisiu).

Veniu, beneïts del meu Pare; preneu possessió del Regne... Qui són els elegits?

Els qui quan jo tenia fam, em donàreu menjar; quan era foraster, em vau acollir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó, em vinguéreu a veure.

Arribarem a suspendre coneixent per endavant les preguntes?

Mn. José Luis Arín